

Farářka Martina Viktorie Kopecká: Tanec do života patří stejně jako intimní vztahová sféra

28. 10. 2021, 7:31

[Dana Braunová](#), [Právo](#)

V letošním StarDance působí pětatřicetiletá farářka husitské církve Martina Viktorie Kopecká jako zjevení. Jako ona dosud o tanci nikdo nehovořil. Její profese farářky a psychoterapeutky však nemají s tancem mnoho společného jen zdánlivě.

Jaké byly vaše začátky na tanečním sále?

Začali jsme trénovat v srpnu, první tanec byl valčík. Když k vám na první hodině přijde tanečník, o kterém víte pouze, jak se jmenuje,

a najednou máte jeho stehno na svém, je to nezvyk. Zmůžete se jen na: „Tak si asi budeme tykat, že?“

Taneční dialog je vedený hodně nablízko, ale za ty dva měsíce to už pro mě není nic divného. S nikým jiným netrávím tolik času jako se svým tanečním partnerem.

Dovedete si představit, že byste tančila s někým jiným než se zkušeným Markem Dědíkem?

Pokud nade mnou někdy stáli všichni svatí, tak při jeho výběru. Jsem dost zranitelná v přijímání kritiky. Potřebuju to hodně zaobaleně. Marek to dělá tak, že mi předvede, jak to dělám. Popadám se za břicho, a hlavně tomu rozumím a mám chuť to vylepšit. Umí to se mnou. Dobře na mě působí i zázemí, které má v manželce Tereze. Pojí je silný vztah a zároveň jsou i milující rodiče. Marek tak umí být laskavý, což je pro mě důležité.

Už jste poznala, kde bude v tanci vaše silná stránka a kde naopak slabina?

Když se vidím na videu, mám dojem, že si nerozumí horní a dolní část těla. Tu horní mívám zvláště nachýlenou, jako bych se nakláněla přes kazatelnu k posluchačům. Koordinace těla je pro mě složitá hlavně v latinskoamerických tancích, kde se musím vrtět a k tomu máchat rukama.

Měla jsem o sobě původně představu jako o temperamentní latinskoamerické tanečnici, ale teď vidím, že mi spíš půjde elegantní a něžný standard.

Sledovala jste předchozí ročníky?

Skoro vůbec. Doma nemám televizi. Ale to, co jsem párkrát viděla ze záznamu, mě bavilo. Těšilo mě, že to není laciná zábava, že to vzniklo na základě velkého úsilí. StarDance je jedním z mála televizních pořadů, který dokáže oslovit různé věkové skupiny, různé názorové skupiny, kéž by takových bylo víc.

Jak jste soutěži přizpůsobila svůj profesní život?

Ten se nezastavil. Po tříhodinovém tréninku chodím zpovídat, v sobotu oddávám, v neděli křtím...

Co na to říkají vaši farníci?

Jejich podpora je pro mě důležitá. Nemají pocit, že bych to dělala kvůli penězům nebo kvůli slávě. Uvidím, jestli se to se zahájením soutěže nezmění.

Nedávají třeba starší farníci najevo pochyby, jestli jste se nedala na něco pro farářku nevhodného, frivolního, pozlátkového?

Do očí mi to nikdo neřekl. Patřím k církvi, která celibát z dobrovolnosti, a je docela přirozené, aby se tančilo. Patří to do života stejně jako intimní vztahová sféra.

Tanec je ostatně připodobněním mostu mezi nebem a zemí: při standardním tanci stojím nohama pevně na zemi a tvář mám natočenou vzhůru.

Nebyla jsem nikdy zvyklá pracovat s tělem, to, že jsem ho rozhýbala, mi dává spoustu síly

Nedávno mi s ročním zpožděním vyšla knížka Deník farářky, kde jsem napsala, aniž bych věděla, že se zúčastním StarDance, že mám pocit, že v životě tančím s Bohem. Často si nevím rady, mám pocit, že je něco nad moje síly, něco jiného mi naopak jde a velmi mě to rozradostní.

Tanec mě hodně uvolnil, chodívala jsem shrbená, jako bych nesla břemeno. Teď se ukázalo, že mám v těle svaly. Nebyla jsem nikdy zvyklá pracovat s tělem, to, že jsem ho rozhýbala, mi dává spoustu síly. Přijdu v deset večer domů a nedokážu usnout, chce se mi pustit hudbu a opakovat si kroky. Normálně v tu dobu piju bylinkový čaj a jsem v modlitebním rozpoložení. Těším se, že až to skončí, tak o tom napíšu.

Co na vaši účast ve StarDance říkali církevní nadřízení?

Šla jsem do toho pořadu s vědomím, že jsem nositel kněžství. Dlouho jsem váhala, než jsem vzala telefon a zavolala našemu bratrovi biskupovi. Upozornil mě na všechna rizika, na pohled bible na tanec, pověděl mi svoji zkušenost. Říkala jsem si celou dobu, že mi nakonec řekne: „Přece vidíte, že to není vhodné.“

Řekl to?

Ne, řekl, že to nechává na mně. Dostala jsem volnou ruku a bylo to pro mě vyznamenání.

Jak tedy pohlíží bible na tanec?

Ve Starém zákoně to má tanec dobré jako forma oslavy božího stvořitelského díla. V Novém zákoně je epizoda, která už tak jednoznačná není. Král Herodes si vzal za manželku Herodiadu, která měla z prvního manželství dceru Salome. Ta je zpodobňována jako spoře oblečená kráska, která svým tancem krále tak okouzlí, že jí slíbí, cokoli si bude přát. Matka jí přiměla, aby žádala hlavu Jana Křtitele, který králův sňatek kritizoval pro nemorálnost. Odtamtud známý Tizianův obraz světcovy hlavy na podnose.

Nešla jste do soutěže s misionářským záměrem?

Ten pořad oslovuje tolik diváků i proto, že je bez jakéhokoli ideologického příděchu, nezasahuje nikomu do soukromé sféry, v ničem nerozděluje. Na druhé straně nedokážu odštíhnout, že jsem kněz. Jsem jím i na plovárně, v restauraci, všude. Takže to, že věřím v Boha, bude vidět v postojích k tanci, v pokoře v tréninku.

Bude mi dělat radost, pokud se podaří přivést více lidí k zamyšlení nad duchovním životem. Nemám ambici dělat ze StarDance misijní platformu, ale pokud by se lidé začali zajímat o svoje spirituální potřeby, přicházeli do kostela anebo „jen“ sami k sobě s otázkami, bude to dobře.

Nevyčníváte tak trochu mezi ostatními účastníky soutěže?

Je fakt, že když jsme měli společnou šatnu a zaznělo sprosté slovo, vylétla ruka k puse: „Je tu farářka!“ Já jsem ale normální člověk, taky se rozčiluju a říkám slova, která bych neměla. Do života faráře tohle všechno patří. Bezesné noci, kdy pochybuje o tom, zda koná správně, trápení se vztahy, neduhy. Nevznášíme se v nějakém mezigalaktickém prostoru mezi anděly.

Mezi její koníčky patří cestování. Před šesti lety ji uchvátila Indonésie. Foto: Instagram M. V. Kopecké (martina.viktorie)

Jako psychoterapeutka se víc setkáváte s lidmi z církve, nebo mimo ni?

Většinou mimo církve. Těm, kdo ke mně přicházejí do kostela, a jsem jejich farářkou, se nemohu stát terapeutem. Ani jejich rodinným příslušníkům.

Znamená to, že věřící lidé mají méně problémů, s nimiž se obracejí na psychoterapeuta?

Dokážu poznat, jestli člověk vnímá svoji spirituální rovinu. Přijde-li někdo, kdo se trápí ztrátou někoho blízkého, ať v důsledku úmrtí, nebo rozchodu, věřící člověk si nese naději, že tu situaci dokáže pokorně přijmout a zrodí se z ní něco nového. Že každý konec s sebou nese i nový začátek. Fázi beznaděje vnímám víc u lidí, kteří říkají, že v nic nevěří. Tam musíme v terapii hledat hodně hluboko, než najdeme podnoží, od něhož se lze odrazit vzhůru. Touha po životě, životní síla jsou však v každém. Za deset let praxe jsem se nesetkala s člověkem, který nevěří vůbec v nic. I když říká, že věří jen sám v sebe, dojdeme k tomu, že v něm je něco, co ho přesahuje.

Schopnosti, kterými je obdařen, a hodnoty, které jsou v něm ukotveny, mu někdo dal. Nemusí chodit do kostela, chrám stvoření třeba vnímá, když jde do přírody. Duchovní prostor je v každém.

Umíte pomoci sama sobě, když je k vám osud nespravedlivý?

Kdepak, takový pocit vůbec nemám! Připadám si obdarovaná - tolik, že se z toho zapomínám radovat. Mám povolání, které mě naplňuje, těší, jsem zdravá, mám rodiče, kteří mi nevyčítají, že jsem se nevdala a nemám děti. Někdy si jen vyčítám, že je zanedbávám, nemám na ně čas, zatímco se hodiny věnuji jiným.

Založení rodiny ve vašem životním plánu není?

Jsem vztahový člověk, nevybrala jsem si celibát a nemyslím, že je nutnou součástí kněžského života. Moje vlastní zkušenost s partnerskými vztahy je pro mě terapeuticky i duchovně natolik důležitá, že bych nikdy neřekla, že chci zůstat sama.

*„Svůj budoucí obraz mám před sebou, nemůžu se vynadívat,“
napsala na Instagram k fotce s maminkou, profesí záchranářkou.
Foto: Instagram M. V. Kopecké (martina.viktorie)*

Zároveň dokážu pochopit, že se pro to někteří kolegové rozhodnou, dokážu pochopit posvátnost celibátu katolické církve. Dává-li někomu smysl se cele věnovat službě, nemuset se ohlížet na rodinu, ctím to. Jsem však vděčná za to, že naše církve počítá s tím, že farář chce žít rodinným životem. Jsem vděčná i za svobodu to naplnit nebo ne.

Jak s tou svobodou naložíte?

To se nedá naplánovat. Je mi pětatřicet, vím, že na to mám ještě pár let. V životě se mi teď ale toho děje tolik, že nemám čas, abych o tom příliš rozmýšlela a rozhodovala se.

Proč jste si vybrala právě Církev československou husitskou?

Nevyrůstala jsem v nábožensky založené rodině, pokřtěné nebyly dokonce ani babičky. To, že jsem začala studovat teologii a podala přihlášku do církve, přijali všichni výborně.

Po maturitě jsem tři roky pracovala v korporátní firmě spravující bankomaty. Protože jsem uměla francouzsky, pracovala jsem s klienty ve Francii. Tak moc mě to nudilo, tak málo mi to dávalo smysl, že jsem se rozhodla něco studovat. A potřebovala jsem studovat dálkově. Šlo to na husitské teologické fakultě, latinu jsem uměla z gymnázia, co by tam mohlo být těžšího, říkala jsem si.

Chtěla jsem prostě mít něco vystudovaného. Jenže jsem nepočítala s tím, jak si to zamiluju. Pak jsem se ještě přihlásila ke studiu psychologie a speciální pedagogiky.

Proč?

Měla jsem dojem, že pořád toho vím o duši málo. Chtěla jsem přesněji vědět, zda člověk, který ke mně přijde, potřebuje modlitbu nebo psychiatra.

Kdy jste poznala, že kněžství je vaším posláním?

Studovala jsem hlavně po nocích, ve dne jsem pracovala. Sedávala jsem na tvrdé židli, aby se mi nechtělo spát. Překládala jsem písmenko po písmenku z hebrejského textu knihy Kazatel: „Všechno má svůj čas... Je čas milovat, je čas nenávidět...“

Najednou jsem cítila, že se mi otevírají hodnoty, které jsem hledala a nevěděla, kam pro ně dojít. Nechala jsem se ve dvaadvaceti pokřtít a nastoupila jsem jako pastorační asistentka.

Setkala jste s papežem Františkem. Jaké dojmy jste si odnesla?

Celoživotní a hluboké. Setkali jsme se zatím třikrát a z toho jednou rovnou na celý měsíc v rámci biskupské synody v roce 2018 (*byla tam jedinou vysvěcenou ženou*).

Když jsem poprvé přišla na zasedání synodních otců (katolíků) v taláru s kalichem na prsou a se stolou, která je odznakem kněžství, bála jsem se skoro i dýchat.

Byla jsem přijata, mohla jsem s nimi diskutovat - o mladých lidech, víře a povolání. Kéž by se jednou naplnilo to, co tam zaznělo. Že je potřeba mladé hlasy zapojovat ve všech sférách, inspirovat je, vést a nebát se, že jednou přerostou své učitele.

Objasněte, prosím, svá dvě křestní jména.

Martinou mě pojmenovali v porodnici. Viktorie ke mně přišla až s vírou. Martina je dcera boha války Marse, Viktorie je vítězství Krista v mém životě. Jednou větou řečeno: já sice mohu bojovat, ale vítězem je v mém životě Bůh.

Při pravidelném kázání v kostele sv. Mikuláše na pražském Staroměstském náměstí. Foto: Petr Horník, Právo